

L'escalada que proposem és la combinació de dos vies: la Glòria, que ens permet escalar la Miranda de Can Jorba i l'Aresta Brucs, que ens mena fins al cim de l'Agulla de Can Jorba. Es tracta de dues escalades totalment diferents; mentre la Glòria és de concepció moderna i molt ben equipada, l'Aresta Brucs, totalment desequipada, té un regust 100% clàssic que ens transporta a altres èpoques.

• Via: Combinació de la Via Glòria i l'Aresta Brucs de l'Agulla de Can Jorba

• Zona: Montserrat – Can Jorba

Dificultat: V+ (MD-)Llargària: 215 metresGrau d'exposició: Mitjà

• Compromís: Baix

• Equipament: Via Glòria pràcticament equipada, Aresta Brucs desequipada

• Material: 8 cintes exprés, vagues per savines, joc de tascons, Camalot nº 3 i microfriend nº 00 (prescindible)

· Orientació: Sud

Aproximació:

Des de Can Jorba prenem un corriol amb marques grogues que es dirigeix a la canal del Joc de l'Oca. La via comença a l'esquerra del camí, al costat esquerra d'un roc amb un gran forat.

L1(V+)

La via s'inicia en un diedre. Escalem per la placa de l'esquerra del diedre pràcticament fins que aquest s'acaba, aleshores podem xapar el primer parabolt, que es troba a la placa de la dreta. Hem de col·locar-nos a la placa de la dreta. Sembla un pas difícil, però si ens fixem una mica trobarem una magnífica fissura horitzontal que ens permet fer el canvi i pujar peus. És un moviment força elegant i atlètic, però no és difícil. Un cop a la paret hem d'escalar més o menys recte pel costat esquerre d'una fissura. Cap a la meitat del llarg les presses es tornen més escadusseres, però en cap moment compliquen l'escalada. 30 metres

L2(V)

Sortim de la reunió en diagonal a l'esquerra, per anar a atènyer una fissura. Escalem uns pocs metres i passem a la placa de la dreta. Uns 10 metres abans d'arribar a la reunió, la placa es posa lleugerament més vertical; si volem podrem llaçar una savina i una mica més amunt equipar una fissura que admet tascons. 30 metres.

L3(V-)

Sortim directament cap a la dreta per tal de situar-nos a una nova placa. Un cop hi siguem seguim recte amunt fins passar unes savines. Anem a la dreta i superem un ressalt que ens permet situar-nos a una nova placa. La flanquegem lleugerament a la dreta i seguim recte amunt fins a la reunió, molt còmoda. 30 metres.

L4(V+)

Sortim de la reunió en diagonal a l'esquerra, per escalar per una placa que evoluciona al

costat d'un diedre. El llarg va guanyant verticalitat a mida que anem progressant. En un moment donat passarem per una llastra buida que no dona gaire confiança. Un cop superada venen els passos més fins del llarg, verticals però amb més bones presses del que d'entrada pugui semblar. 20 metres.

Si donem per acabada l'escalada en aquest punt haurem de rapelar la via, per contra, si desitgem continuar fins al cim de l'Agulla de Can Jorba sortirem caminant cap amunt, per després anar cap a l'esquerra i situar-nos al peu de l'Agulla en una còmoda esplanada.

L5(IV)

L'Aresta Brucs és una magnífica placa ajaguda amb un rocam de primera. Tot just escalats uns metres trobarem una fissura horitzontal que accepta friends grans. Seguim més o menys recte, gaudint de cada un dels còdols cantelluts que ens regala la via. Fem la reunió a una savina evident. 45 metres.

L4(III)

Sortim recte amunt. Al cap d'uns 10 metres trobarem un magnífic pont de roca que podem llaçar. L'agulla s'ajeu i només haurem de superar un darrer ressalt per arribar a la reunió (en realitat aquesta pertany a la darrera reunió de la <u>Bego-Miguel-Kush</u>. 55 metres.

Descens:

Per al descens tenim diferents opcions, depenent de les ganes de fer el cabra que tinguem. L'opció més tranquil·la és remuntar la part final de la Canal del Joc de l'Oca i anar a cercar el camí de la Palomera. Sinó podem baixar per la Canal del Joc de l'Oca o bé pel Barranc dels Tres en Ratlla (remuntant el Joc de l'Oca i desviant-nos abans de prendre el camí de la Palomera)

El que més m'ha agradat:

- Molt bona primera tirada, amb una roca de pel·lícula els primers metres.
- Ambient agradable.
- L'Aresta Brucs té una roca boníssima i tot i que és una via molt senzilla ens transportarà a una altra època de l'escalada montserratina.

El que no m'ha agradat tant:

• Tot i que la Glòria ha estat netejada a consciència, encara trobem algun tram amb roca dubtosa, sobretot la llastra buida del darrer llarg.